

مرکز تحقیقات رایانگی

اصفهان

گامی

رسالت
علیهما الصلوة
والتسلیم

www. **Ghaemiyeh** .com
www. **Ghaemiyeh** .org
www. **Ghaemiyeh** .net
www. **Ghaemiyeh** .ir

نقشِ رھبری

حضرت رضا (ع)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نقش رهبری حضرت رضا (ع)

نویسنده:

آیت الله العظمی سید محمد شیرازی (ره)

ناشر چاپی:

کانون نشر اندیشه‌های اسلامی

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۷	نقش رهبری حضرت رضا (ع)
۷	مشخصات کتاب
۷	پیشگفتار
۸	مقدمه مؤلف
۸	دودمان پاک پیامبر
۹	دوران هارون عباسی
۱۰	دوران مأمون عباسی
۱۰	اهداف مأمون عباسی
۱۱	حرکت به سوی مرو
۱۱	در شهر نیشابور
۱۲	ترجمه حدیث
۱۲	از سرچشمه وحی
۱۳	ملاقات با مأمون
۱۴	رهبری در اسلام
۱۴	ولایت عهد مأمون
۱۵	سیاست نفاق
۱۵	نماز عید
۱۶	صفات عالیّه انسانی
۱۷	حفظ آبروی مردم
۱۷	در حمام عمومی
۱۸	رفتار با متکبر
۱۹	عیادت از مریض

۱۹	تشییع جنازه
۱۹	عفو گنهکاران
۲۱	اخلاق پسندیده
۲۲	حقگوئی دعبل
۲۳	جنایت بزرگ مأمون
۲۳	خورشید بی‌پایان
۲۴	میلاد نور
۲۵	درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

نقش رهبری حضرت رضا (ع)

مشخصات کتاب

سرشناسه: نیریزی قطب‌الدین محمد، ۱۱۰۰ - ۱۱۷۳ق عنوان قراردادی: الامام الرضا یقود الحیاه عنوان و نام پدیدآور: نقش رهبری حضرت امام رضا علیه‌السلام محمد حسینی شیرازی ترجمه و تحقیق باقر فالی مشخصات نشر: قم کانون نشر اندیشه‌های اسلامی ۱۴۱۰ق ۱۳۶۸. مشخصات ظاهری: ۸۳ص. شابک: ۲۰۰ ریال وضعیت فهرست نویسی: برون‌سپاری. یادداشت: چاپ اول: ۱۳۶۴. یادداشت: کتابنامه به صورت زیرنویس موضوع: علی بن موسی (ع)، امام هشتم ۱۵۳؟ - ۲۰۳ق. موضوع: امامت شناسه افزوده: فالی محمدباقر، مترجم رده بندی کنگره: BP۴۷/ح۵الف ۸۰۴۱ ۱۳۶۸ رده بندی دیویی: ۲۹۷/۹۵۷ شماره کتابشناسی ملی: م ۶۹-۶۶۵

پیشگفتار

یکی از امور فطری نهفته در درون انسان دوستی و محبت است که گاهی صرفاً از روی عاطفه سرگرفته، و گاهی مربوط به ریشه‌های عقیدتی اوست، و اگر این محبت الهی با شرایط صحیحش که پیروی از محبوب است صورت پذیرد، اجرای صحیح مقررات و به طور کلی پایبندی به ایدئولوژی ناشی از آن را به دنبال خواهد داشت. از همین نقطه نظر است که پیامبر عظیم‌الشأن اسلام حضرت ختمی مرتبت (ص) به فرمان خدا نسبت به دوستی و محبت به خاندانش تأکید نموده، و در موارد بسیاری می‌فرماید که: (خاندانم در میان شما چون کشتی نوح هستند که هر کس به آن پناه برد نجات می‌یابد)، (محبت حضرت علی (ع) امان است از آتش جهنم)، (کسی که بر محبت امیرالمؤمنین (ع) از دنیا برود شهید است)، (ذکر و مدح و ثنای علی بن ابی‌طالب (ع) به انسان زینت می‌بخشد) و دهها روایاتی که از طرق عامه و خاصه در این باب نقل شده، که مفاد اینها مسئله محبت به امیرالمؤمنان (ع) و خاندان پیامبر را از این که صرفاً از روی جنبه عاطفی باشد جدا ساخته و یک خط عقیدتی صحیحی را ترسیم می‌کند، به اینکه اگر زندگانی سراسر شرف و افتخار این خاندان مقدس به عنوان نمونه‌هایی از تبلور اسلام در تمام زمینه‌های حیاتی برای بشریت معیار قرار گیرد، انسانیت به کمال مطلوب خود رسیده، و از مشکلات فراوانی که دامنگیر آن شده، رهائی می‌یابد. و لذا ذکر روش زندگی امیرمؤمنان (ع) و حضرت زهرا (ع) و یازده فرزندشان و ذکر فداکاریها و نیکوکاریهای آن بزرگان و ذکر اخلاق و کردارشان را پیامبر خدا (ص) که مربوط به سرچشمه وحی است عبادت می‌داند و سفارش می‌کند که زینت محافل و مجالستان یادواره‌هایی از امیرمؤمنان (ع) باشد. از طرفی حضرت امام جعفر صادق (ع) می‌فرماید (... ان المحب لمن یحب مطیع) یعنی کسی که شخصی را دوست داشته باشد از او اطاعت می‌کند، و اینجاست که می‌بینیم مکتب مقدس اسلام زیربنای تشیع را محبت و دوستی به خاندان رسالت باید تشکیل بدهد، چون اگر محبت مورد نظر امام صادق (ع) صورت پذیرد، نتیجه آن اطاعت از محبوب خواهد بود، و اطاعت از این دودمان مطهر که خداوند متعال در قرآن مجید به اظهار دوستی و مودتشان امر فرموده موجب تعالی و پیشرفت روز افزون جامعه بشری، و موفقیت آن در همه زمینه‌هاست. زیرا این بزرگان پیوسته به همراه قرآن بوده و تفسیر و بیان این کتاب مقدس را به عهده داشته‌اند، و پیامبر اسلام (ص) هم مکرراً فرموده‌اند من دو امانت گرانبها در میان شما می‌گذارم، کتاب خدا قرآن و خاندانم، و خداوند متعال آگاهم ساخته به اینکه این دو از یکدیگر جدا نمی‌شوند تا روزی که بر سر حوض کوثر بر من وارد گردند، و همان طوری که هرچه راه بیشتری در بیابان پیموده شود، نیاز به آب شیرین بیشتر شده و تشنگی افزایش می‌یابد و هرچه سیر بشر در عمق زمان بیشتر شود، نیاز به سیره اولیای الهی و شناخت روش زندگانی آنان افزایش می‌یابد. و به همین جهت است که نویسندگان معظم حضرت آیت‌الله العظمی شیرازی به هنگام فراغت از کارهای دشوار علمی و فقهی، به معرفی اولیای الهی پرداخته، و این بزرگان را به عنوان مثالهای کاملی از رهبران شایسته اسلامی

به جامعه انسانی معرفی می‌کند، و همیشه تأکید دارد که باید به جامعه رشد فکری داد، و مردم و بویژه نسل جوان را از جهان بینی اسلامی و شناخت بزرگان اسلام و رهبران شایسته آن آگاه ساخت. کتابی که در دست دارید، ترجمه کتاب نفیس (الامام الرضا یقود الحیاء) است، که ضمن صدها کتاب نویسنده محترم در زمینه‌های مختلف علمی، تاریخی، اخلاقی، فقهی، اجتماعی، سیاسی، و غیره، از سلسله کتابهایی است که از ایشان راجع به معصومین (علیهم‌السلام) نگاشته شده است. در این کتاب به تحلیل پاره‌ای از نکات مهم سیاسی و اخلاقی از زندگانی پرافتخار هشتمین جانشین به حق پیامبر اسلام (ص) حضرت علی بن موسی الرضا (ع) پرداخته است که ترجمه آن را به زبان فارسی شایسته دیدم، تا مورد استفاده رهروان راه مقدسش قرار بگیرد، البته تذکر دو نکته را نیز لازم می‌بینم: ۱- مؤلف محترم تنها به نقل مطالب تاریخی اکتفا کرده و مدارک آنها را ارائه نداده است، که اینجانب مدارک تاریخی را تحقیق، و در پاورقی توضیح داده‌ام. ۲- برخی از مطالب به طور مختصر و یا غیر مفصل آمده بود که به هنگام نقل آنها، با اجازه مؤلف محترم اضافات لازم را آورده، و یا در پاورقی عین مطلب روایتی را به عربی نقل کرده‌ام. در خاتمه امید است که این خدمت ناچیز مورد رضای خاطر مبارک امام زمان (ارواحنا فداه)، و گامی جهت شناخت پیشوایان اسلام، و رشد بیشتر جامعه اسلامی قرار بگیرد انشاءالله.

مقدمه مؤلف

مکتب، رهبران و حکومت سه عامل مهمی است که توسط آنها کشورها آباد، و مردم به رفاه و پیشرفت دست می‌یابند، و اگر احیاناً امر دائر شد بین تقدیم دو عامل اول و دوم و یا عامل سوم، در این مورد آن دو عامل مقدم است، زیرا اساس حکومت را تشکیل می‌دهند، اما حکومت نمی‌تواند زیربنای مکتب و یا رهبران آن باشد. و چون خداوند متعال اراده کرده این سه عامل را در درازمدت تا روز قیامت مهیا سازد، از این رو چهارده معصوم مقدس را برگزید که پیامبر و امیر مؤمنان علی (ع) به حکومت رسیدند، تا حکومت شایسته را نشان بدهند چون اسوه هستند اما بقیه ائمه علیهم‌السلام تمام سعی و کوشش خود را جهت بیان مکتب و ارائه رهبران مبذول داشته‌اند، تا بشریت در طول تاریخ به سبب عقل و عاطفه پیرامون آنها گرد آیند، و به همین جهت بود که انواع فشارها را از سوی طاغوتها به خود راه دادند، چون تنها راه جذب عواطف همین بود. البته آنان فرزندان و به طور کلی آشنایان خود را بر شورش و قیام بر علیه ستمگران تربیت دادند، چنانچه تاریخ هم در موارد مختلفی به آن اشاره برده است. و این جزوه (الامام الرضا (ع) یقود الحیاء) کوشش ساده و مختصری است در بیان نکاتی از نقش این رهبر الهی و عظیم‌الشان، تا شاید بتوانیم از اشعه خورشید وجودش فیض ببریم. امیدوارم خداوند سبحان آن را به خوبی بپذیرد، و مورد لطف آن امام بزرگوار (ع) قرار بگیرد، (ما کالای اندکی به همراه آورده‌ایم) [۱]، والله الموفق المستعان. [۱]- این عبارت از آیه ۸۸ سوره یوسف اقتباس شده که برادران در مانده‌اش به ایشان عرض کردند (.. یا ایها العزیز مسنا و اهلنا الضر وجئنا ببضاعة مزجاء...) (مترجم).

دودمان پاک پیامبر

حضرت پیامبر اسلام (ص) بارها و بارها راجع به خاندانش سفارش فرمود، و از جمله در (حدیث ثقلین) [۱] که از طرق خاصه و عامه بما رسیده برای چندمین بار در آخرین روزهای زندگیش نقش آنان را بیان داشته و فرمود: (من دو سپرده گرانبها را در میان شما می‌گذارم: کتاب خدا، و خاندانم، تا زمانی که به این دو باهم چنگ بزنید، هیچگاه پس از من گمراه نخواهید شد) [۲]. او به فرمان خداوند متعال اجر رسالتش را از امت اسلامی خواست که نسبت به خاندانش اظهار محبت کنند، و به فرمان خداوند متعال مردم را آگاه ساخت و فرمود: (این اجری که از شما خواسته‌ام برای خودتان می‌باشد، به درستی که اجر من بر خداست) [۳]. و در حدیثی مشهور و متواتر فرمود: (مثال خاندانم در میان امتم، مانند کشتی نوح است، هر کس به آن کشتی پناه برد نجات میابد،

و هرکس به آن پناه نبرد غرق گردیده و به هلاکت میرسد ([۴]). پیامبر اسلام به فرمان خداوند متعال دوازده جانشین برای خود تعیین نمود که هشتمین آنان حضرت علی بن موسی الرضا (ع) است. حضرت رضا (ع) مدت ۲۴ سال در زمان پدرشان بوده، و تا سن ۴۹ سالگی یعنی به مدت ۲۵ سال نیز بعد از پدرشان زیسته‌اند، تاریخ پر نشیب و فرازی را بعد از پدر، و حتی در زمان پدرشان به ثبت رسانده‌اند، که فعلاً در این مختصر بررسی فشرده از دوران امامتشان بیان می‌گردد. [۱] - ثقلین تشبیه ثقل به معنای بار سنگین است که عبارت باشد از قرآن و دودمان مقدس پیامبر اسلام (ص) و این حدیث را صدها راوی از اهل سنت نقل کرده‌اند، که از جمله تنها مرحوم میرحامد حسین متوفای به سال (۱۳۰۶ هـ) صاحب کتاب ارزشمند (عبقات الانوار) برای آن حدود دو بیست مدرک از علمای اهل سنت نقل می‌فرماید، و آنکه اکثر تفاسیر معتبر اهل سنت در ذیل تفسیر آیه شریفه (قل لا اسألکم علیه أجرأ الا المودة فی القربی) (شوری آیه ۲۳) نوشته‌اند که مقصود از (قربی) یعنی خویشاوندان و خاندان پیامبر، و به روایتهای رسیده از آن بزرگوار همانا: حضرت علی (ع)، حضرت فاطمه (س) و دو فرزندشان حسن و حسین علیهم السلام اند، و برای توضیح بیشتر می‌توانید به تفاسیر معتبر عامه از جمله تفسیر کشاف زمخشری، و تفسیر کبیر رازی مراجعه کنید. (مترجم) [۲] - انی تارک فیکم الثقلین کتاب الله و عترتی اهل بیتی ما ان تمسکتهم بهما لن تضلوا بعدی ابدًا. [۳] - قل ما سألنکم من اجر فهو لکم، ان اجری الاعلی الله و هو علی کل شیء شهید (سبأ: آیه ۴۷). [۴] - ان مثل اهل بیتی فی امتی کمثل سفینه نوح من رکبها نجی و من تخلف عنها غرق و هوی، این حدیث شریف از شهرت عظیمی در میان محدثین برخوردار است، که از جمله مرحوم سید هاشم بحرینی در کتاب (غایة المرام) یازده سند از علمای عامه، و سی و نه سند از علمای شیعه برای آن نقل کرده، و همچنین نویسنده کتاب (عبقات الانوار) این حدیث را از طریق نود نفر از علمای اهل سنت نقل کرده است. (مترجم)

دوران هارون عباسی

هارون عباسی که فرمانروائی عیاش بود، و در راه نیل به حکومت همه جانبه‌اش از هیچ ظلم و ستمی ابا نداشت، خاندان پیامبر و به اصطلاح آن روز علویان را مهمترین رقیب خود می‌دید، و حتی روزی به حرم مطهر پیامبر اسلام (ص) شرفیاب شده و عرضه داشت: سلام بر تو ای پسر عمو و مقصودش این بود که به مردم وا نمود کند من پسر عموی پیامبرم، اما حضرت امام موسی بن جعفر (ع) که در آن موقع در حرم بودند، آمدند در برابر پیامبر اکرم (ص) و عرضه داشتند: سلام بر تو ای پدر و این تعرضی به هارون بود که اگر تو پسر عموی پیامبری، من فرزند او هستم، به هر حال امام هفتم را به زندان افکند و پس از سالهای بسیار که امام در زندان به سر بردند، آن بزرگوار را مسموم نمود، و به قتل رسانید. امام هشتم حضرت رضا (ع) پس از پدر بزرگوارشان سیاست کناره‌گیری ظاهری را پیش گرفته، و به طور نهانی مسئولیتهای امامت را انجام می‌دادند، به نهضتها و قیامهای مسلحانه علویان بر علیه ظلم و ستم عباسیان کمک می‌کردند، اما با سیاستی آرام و حکیمانه، زیرا در روایتی از حضرت امام صادق (ع) آمده: با فرمانروای قدرتمند و مستبد، در وقت قدرتش نمی‌توان مبارزه کرد، و ما در کتاب (الفقه: السیاسة) [۱] راجع به قیامهای علویان، و پشتیبانی مخفی ائمه اطهار علیهم السلام از آنان به تفصیل بحث کرده‌ایم، که از تکرار آن در این کتاب صرف نظر می‌شود. و در روایت تاریخ آمده: امام رضا (ع) بعد از شهادت پدرشان وارد بازار شد، و یک رأس گوسفند، یک سگ و یک خروس خریده و به منزلشان آوردند، و این خبر که به هارون عباسی رسید. گفت: از خطر علی بن موسی آسوده خاطر شدیم [۲]، و لذا هنگامی که یک سخن‌چین برای هارون نوشت که امام رضا در خانه‌اش را باز کرده، و مردم را به سوی خود دعوت می‌کند، هارون گفت: شگفتا به من خبر رسیده که علی بن موسی یک سگ، خروس و گوسفند خریده، و از طرفی درباره‌اش چنین می‌شنوم! [۳]. در سالهای آخر خلافت هارون امام رضا (ع) در شهر مدینه منوره علاوه بر اداره خاندان پیامبر، و رسیدگی به مشکلات مختلف مردم، توانست شاگردانی [۴] را در مکتب خود تربیت بدهد، و کارها به‌روال طبیعی و آرام پیش می‌رفت،

البته حداقل یک مرتبه هارون آن حضرت را احضار کرد تا به او آسیبی برساند، ولی از هدف خود باز مانده و امام را با احترام به خانه‌اش باز گرداند [۵]. [۱] - دوره (الفقه) دائرةالمعارف وسیع و مفصلی است از فقه و حقوق اسلامی که تاکنون در حدود هفتاد مجلد آن به چاپ رسیده و هنوز ادامه دارد، و کتاب فوق جزء همین دوره است که به زبان فارسی ترجمه شده و به نام (سیاست از دیدگاه اسلام) در دو جلد به چاپ رسیده است. (مترجم) [۲] - عن علی بن جعفر عن ابی الحسن الطیب قال سمعته یقول: لما توفی ابوالحسن موسی بن جعفر (ع)، دخل ابوالحسن علی بن موسی الرضا (ع) السوق فاشتری کلبا و دیکا و کبشا، فلما کتب صاحب الخبر الی هارون بذلک قال: قد أمنا جانبه، و کتب الزیری ان علی بن موسی (ع) قد فتح بابه، و دعا الی نفسه، فقال هارون: واعجبا من هذا یکتب انّ علی بن موسی قد اشتری کلبا و دیکا و کبشا، و یکتب فیہ ما یکتب. این روایت در دو کتاب: کشف الغمّه ج ۳ ص ۱۰۹ و مناقب آل ابی طالب ج ۴ ص ۳۶۹ آمده است. (مترجم) [۳] - شاید مقصود از خریدن خروس و سگ و گوسفند این بود که امام نشان بدهد من با سیاست هارون به ظاهر کاری ندارم. [۴] - شاگردان آن حضرت بسیارند که به عنوان نمونه به ذکر نام چند نفر از آنان بسنده می‌کنیم: احمد بن محمد بزنی، محمد بن الفضل الکوفی، عبدالله بن جنبد بجلی، اسماعیل بن سعد اشعری، حسن بن علی و شاء، محمد بن سلیمان دیلمی، حسن بن سعید اهوازی، ابراهیم بن محمد همدانی و ریّان بن شیب (مترجم). [۵] - بحارالانوار، چاپ جدید، جلد ۴۹ صفحه ۱۱۶ (مترجم).

دوران مأمون عباسی

پس از به شهادت رسیدن امام هفتم حضرت موسی بن جعفر (ع) به دست هارون عباسی، شیعیان آن حضرت با اعلام مظلومیت امامشان، و افشای جنایتهای عباسیان، مردم را بر علیه آنان شورانده و تا حدودی در این کار موفق شدند، تا اینکه هارون عباسی به هلاکت رسید و قدرت به دست مأمون عباسی افتاد، مأمون که از شیطنت خاصی برخوردار بود، به فکر افتاد که از نعمت و نارضایتی شیعیان بکاهد و خودش را ارادتمند و دوستدار اهل بیت عصمت و طهارت علیهم‌السلام وانمود کند.

اهداف مأمون عباسی

او به حدی دلباخته ملک و حکومت خود بود که در این راه برادر خود امین را کشت، و سر بریده‌اش را مدتها بر در دروازه شهر قرار داد، تا مردم به آن سر بریده آب دهان افکنده و اهانتش کنند. ولی در مورد حضرت امام رضا (ع) چنین تصمیم گرفت که با نیرنگهای سیاسی آن امام را از سر راه خود بردارد، و آنگهی از طرفی نهضتهای پیاپی علویان چه قبل از زمامداری مأمون، و چه بعد آن، آسایش را از سردمداران عباسی سلب کرده بود، به همین جهت مأمون بر آن شد که امام رضا (ع) را نزد خود فرا خواند، و او را به ظاهر خلیفه و شخص اول مملکت اسلامی آن روز - که چه خونهای بیگناهی به پای آن ریخته شده بود - قرار بدهد، و خود و اطرافیانش از زیر پرده نقشه‌های خویش را به اجرا در آورند و بالاخره امام رضا (ع) را پس از پذیرش مقام خلافت به قتل برسانند تا در نتیجه: ۱ - مردم متوجه بشوند که خاندان پیامبر - والعیاذ بالله - ظاهری زاهد مآبانه داشته چون حکومت به دستشان نمی‌رسید، و حال که شتر حکومت درب خانه آنان زانو خم کرده، دو دستی به آن چنگ زده‌اند. ۲ - چون بزرگ علویان در آن زمان حضرت رضا (ع) است و ایشان به حکومت رسیده، دیگر علویان ناراضی دست از شورش و قیام بر خواهند داشت. ۳ - با سپردن قدرت به دست حضرت علی بن موسی الرضا (ع)، مخالفین مخفی مأمون که علیه او فعالیت‌های زیرزمینی دارند، خود را ظاهر کرده، و به طمع احراز پست‌های حکومتی دست از فعالیت‌های مخالف برداشته و در نتیجه دست آنان رو خواهد شد، تا همه آنان در آینده با شمشیر استبداد مأمون از میان برداشته شوند. ۴ - با تشکیل مجالس علمی و دعوت از دانشمندان بنام آن زمان، جهت بحث با حضرت رضا - والعیاذ بالله - امام مغلوب شده، و عدم حقایقتش برملا خواهد شد. البته اهداف و افکار دیگری را نیز

از این کار در سر می‌پرورانید، تا پایه‌های حکومتش را هرچه محکم‌تر بسازد.

حرکت به سوی مرو

مأمون عباسی طبق یک توطئه سیاسی حساب شده، عده‌ای را به سرکردگی (رجاء بن ابی‌الضحاک) به مدینه فرستاد تا امام رضا (ع) را به طور اجباری از مدینه منوره زادگاه آن حضرت به طرف خراسان جلب نمایند، امام رضا (ع) که بر حسب ظاهر [۱] با تهدیدهای مأمون روبرو شده بود، نخست برای خداحافظی به طرف خانه‌اش رفت، و تمام خاندان خود را امر به گریه و ندبه برای خود کرد، و هنگامی که به آن حضرت عرض شد: که گریه برای مسافر پسندیده نیست! فرمود: آری اما آن مسافری که امید بازگشت داشته باشد، و من دیگر بازگشتی ندارم، و در غربت به قتل خواهم رسید. و سپس به سوی مسجد پیامبر رفت، و چندین بار با جدش وداع کرده و چه بسا گاهی با صدای بلند گریه کرد، و همانجا به کسانی که علت را از آن حضرت می‌پرسیدند؟! می‌فرمود: (این آخرین وداع من است چون من در غربت از دار دنیا می‌روم، و همانجا به خاک سپرده خواهم شد) [۲]. حضرت رضا با این روش مظلومیت خویش را اعلام داشته و برای همگان آشکار شد که آنحضرت نه تنها علاقه‌ای به دستگاه حکومتی نداشته بلکه به اجبار از زادگاهشان دور شده، و به غربت می‌روند. [۱] - راجع به علم امام به واقعیات، و اطلاعش از غیب به خواست خدا و اینکه چرا بر حسب ظاهر عمل می‌کرده، و مأموریت او از سوی خداوند متعال چگونه بوده، به کتاب (نکاتی از تاریخ سیاسی اسلام) از همین نویسنده مراجعه فرمائید. (مترجم). [۲] - بحار الانوار، ج ۴۹ ص ۱۱۷ (مترجم).

در شهر نیشابور

حضرت رضا (ع) بر سر راه خود به شهر نیشابور [۱] رسیدند، در این شهر متجاوز از یکصد هزار نفر مشتاقانه به استقبال ایشان شتافته و اطراف کجاوه حضرت گرد آمدند، و در میان این جمعیت تعداد بسیاری از دانشمندان و محدثین بودند و همه با آشک شوق والتماس از آن حضرت می‌خواستند که رخسار نورانیش را به آنان نشان بدهد، و هنگامی که حضرت رضا (ع) پرده کجاوه را کنار زده و در مقابل انظار مردم ظاهر شدند، جمعیت از شدت شوق به گریه افتاد، و دو نفر از محدثین [۲] به نمایندگی از سوی دیگران از امام خواستند که برایشان حدیثی بخواند که از پدر و نیاکانش به ایشان رسیده است. حضرت علی بن موسی الرضا (ع) در پاسخ آنان روایتی را فرمودند که ما نص آن را از کتاب (العروة الوثقی) نقل می‌کنیم: (هذا الحديث المعروف بسلسلة الذهب هو: حدثنا محمد بن موسى المتوکل، قال: حدثنا علی بن ابراهیم عن ابیه عن یوسف بن عقیل، عن اسحق بن راهویه قال: لَمَّا وافی ابوالحسن الرضا (ع) نیشابور و اراد ان یرتحل الی المأمون، اجتمع علیه اصحاب الحديث فقالوا: یا بن رسول الله تدخل علینا ولا تحدثنا بحديث فنستفیده منك؟ و قد كان قعد فی العماریه، فاطلع رأسه فقال (ع): (سمعت ابی موسی بن جعفر یقول): (سمعت ابی جعفر بن محمد یقول): (سمعت ابی محمد بن علی یقول): (سمعت ابی علی بن الحسن یقول): (سمعت ابی الحسن بن علی یقول): (سمعت ابی جبرئیل (ع) یقول): (سمعت الله عز و جل یقول: کلمة لا اله الا الله حصنی فمن دخل حصنی امن من عذابی، فلما مرت الراحله نادی: بشروطها و انا من شروطها). [۱] - شهر نیشابور در آن روز وسعت زیادی داشت، که در حمله مغولها تاراج شده و نابود شد، و در نتیجه بعد از پایان این حمله محدود شده و از مرکزیت علما و دانشمندان و رونقی که قبلا داشت افتاد، و امروزه یکی از شهرهای استان خراسان به شمار می‌رود. [۲] - این دو نفر عبارتند از: أبوزرعه رازی و محمد بن أسلم طوسی، که به هر کدام از این دو (حافظ) می‌گفتند، و این اصطلاح بر کسی اطلاق می‌شد که لااقل یکصد هزار حدیث را با سند آن از حفظ باشد. (مترجم).

ترجمه حدیث

این حدیث معروف به حدیث زنجیره طلائی است، که محمد بن موسای متوکل می‌گوید: علی بن ابراهیم از پدرش از یوسف بن عقیل از اسحاق بن راهویه برای ما چنین نقل کرده: حضرت ابوالحسن علی بن موسی الرضا (ع) هنگامی که به شهر نیشابور رسید، و می‌خواست به سوی مأمون روانه شود اصحاب حدیث نزدش گرد آمده و عرضه داشتند: ای فرزند پیامبر، آیا بر ما وارد می‌شوی و حدیثی برایمان نقل نمی‌کنی تا از تو استفاده کنیم؟! آن حضرت که داخل کجاوه نشسته بود، سر خود را بیرون آورد و فرمود: شنیدم پدرم موسی بن جعفر را می‌گوید: شنیدم پدرم جعفر بن محمد می‌گوید: شنیدم پدرم محمد بن علی می‌گوید: شنیدم پدرم علی بن الحسین می‌گوید: شنیدم پدرم حسین بن علی می‌گوید: شنیدم پدرم علی بن ابی‌طالب (ع) می‌گوید: شنیدم پیامبر اسلام (ص) می‌گوید: شنیدم جبرئیل (ع) می‌گوید: شنیدم خدای عز و جل را که می‌گفت: سخن لا اله الا الله دژ من است، و هر کس که وارد دژ من گردد از عذاب من ایمن خواهد بود، پس هنگامی که مرکب امام حرکت کرد مجدداً ایستاده و امام فرمود: اما با شرایط آن و من از جمله آن شرایط هستم). این حدیث را که امام رضا (ع) به هنگام حرکت از نیشابور بسوی مرو [۱] فرمودند، معروف است به حدیث زنجیره طلائی زیرا تمام ناقلین آن معصوم بوده، و بمانند حلقه‌های پیوسته زنجیر طلا از یکدیگر نقلش فرموده‌اند البته طلا ارزش مادی دارد، در حالی که چنین احادیثی برای همیشه باقی مانده و ارزش معنوی دارد، و لذا این مشابَهت از باب مشابَهت معقول و محسوب است. [۱] - شهر مرو امروزه در کشور شوروی نزدیک مرزهای افغانستان واقع شده که البته در آن روز جزو منطقه خراسان به شمار می‌رفته، و ملاقات حضرت امام رضا (ع) با مأمون عباسی در آن شهر رخ داد، و بطور کلی کشور افغانستان هم قبل از اسلام و هم بعد از اسلام قطعه‌ای از ایران بوده که متأسفانه در زمان قاجاریان توسط انگلیسیها از ایران جدا شده و به ظاهر استقلال می‌یابد. و یکی از نقشه‌های شوم استعمارگران و به ویژه انگلیسیها همین بود که کشورهای اسلامی را از یکدیگر جدا کرده و با مرزبندی در میان آنها و دادن استقلال ظاهری به آنان، مسئله ملی‌گرائی و ناسیونالیسم را زنده کنند، که در این کار موفق هم شده، و در میان مسلمین جدائی براساس ملیت‌های مختلف افکندند، تا جائی که مثلاً یک افغانی در ایران، و یا یک ایرانی در عراق و غیره اجنبی محسوب می‌شود، و همین موجب شده که در طی شش سال گذشته شورویها بیش از یک میلیون مسلمان افغانی را کشته و بیش از پنج میلیون از آنان را آواره و در به در ساخته و هیچکس از مسلمین غیر افغانی به دلیل بودن مرزهای جداکننده با آنان نمی‌توانند کمکی به این مسلمین مظلوم افغانی بنمایند.

از سرچشمه وحی

این حدیث شریف که از سرچشمه زلال وحی به ما رسیده و تمام ناقلین آن معصوم هستند، مسئله رهبری صحیح مسلمین را بیان می‌دارد، البته بعد از بیان جاذبه و دافعه اسلام، یا به زبان ساده‌تری بگوئیم بعد از بیان تبرّی و تولّی زیرا قسمت اول این حدیث چنین اظهار می‌دارد که (لا اله... یعنی هیچ خدائی نیست، و این اعلام بیزاری و تنفّر از تمام خدایان غیر واقعی است، و قسمت دوم این حدیث تولّی را به این صورت بیان داشته که (... الا الله) یعنی مگر خداوند متعال، بنا بر این شرط اساسی ایمان نخست اعلام تنفّر و انکار تمام آنچه را که در خط الهی نیست، و بعد اثبات ایمان به خداوند متعال و خطّ مستقیم الهی است. و لذا حضرت امام رضا (ع) پس از کمی تأمل به جهت توجّه بیشتر مردم فرمودند: که این ایمان شرایطی دارد و من یعنی قبول رهبری ائمه معصوم پس از پیامبر و از جمله امام رضا (ع) از جمله آن شرایط هستم. نکته مهم در این مسئله این است که آن حضرت به طور غیر مستقیم، نامشروع بودن حکومت مأمون عباسی را بیان داشتند و مأمون کوچکتر از آن بود که بتواند آن حجّت خدا را فریب بدهد. امام رضا (ع) در شهر نیشابور در طول اقامت چندروزه خود، چند مؤسسه دینی و اجتماعی ساختند، مثل مسجد،

حمام، قنات و غیره [۱]، تا به پیروانشان بیاموزند که باید از فرصت حداکثر استفاده را کرد، حتی اگر انسان در جائی اقامت موقت داشته باشد، زیرا بنای مؤسسات دینی و مذهبی از عوامل مهم پیشرفت جامعه اسلامی در تمام زمینه‌هاست [۲]. [۱] - مناقب آل ابی‌طالب، چاپ ایران، ج ۴ ص ۳۴۸ (مترجم). [۲] - لازم به یادآوری است که از همین نقطه نظر حضرت آیت‌الله مؤلف در کشورهای مختلف دست به تأسیس مؤسسات خیری و جمعیت‌های مختلف، مذهبی، اجتماعی، هنری، ادبی، تبلیغی و غیره زده، و یا اینکه مؤمنین را تشویق به تأسیس آنها نموده است که از جمله بیش از ۲۰۰ مؤسسه و جمعیت در عراق و بیش از ۵۰ مؤسسه در ایران اعم از درمانگاه، مسجد، حسینیه، کتابخانه، مدرسه دینی آموزشگاه، نوارخانه، هنرکده صنعتی، صندوق قرض‌الحسنه، چاپخانه و غیره، اضافه بر دهها مؤسسه خیری دیگری در کشورهای کویت، خلیج، هند، پاکستان، سوریه، لبنان، اروپا، آمریکا و آفریقا است. (مترجم).

ملاقات با مأمون

موکب امامت به شهر مرو نزدیک می‌شد، و مردم با شور و شوقی چشم‌براه بودند، و مأمون عباسی با اطرافیان به استقبال امام شتافته بودند، مأمون در پیشاپیش همه آن حضرت را به هنگام ورود به مرو به آغوش کشیده و به ایشان خوش آمد گفت، و پیوسته تظاهر به ارادت و محبت نسبت به امام رضا (ع) می‌کرد، تا بالا-خره امام به محل اقامتشان رسیدند. در میان باغی دو ساختمان در کنار هم بنا شده بود، که از راه نسبتاً باریکی به هم متصل می‌شدند، و به عبارت دیگر (یک ساختمان دو قلو) بنا شده بود که در یک طرف آن مأمون اقامت داشت، و در طرف دیگر امام رضا (ع) نزول اجلال فرمودند. مأمون به حضور آن امام معصوم شرفیاب شده، و با زیرکی و نیرنگ خاصی عرضه داشت: ای فرزند پیامبر من از فضیلت و علم و عبادت شما آگاه شده‌ام، و شما را برای خلافت از خودم شایسته‌تر می‌بینم، پس اجازه بدهید خودم را از مقام خلافت خلع کرد، و آن را به شما واگذارم، و قبل از همه اول خودم با شما بیعت کنم. حضرت علی بن موسی (ع) که از اهداف شوم مأمون عباسی آگاه بودند، پاسخی به وی دادند، که در اثر آن مأمون محکوم شده و بنای بر این گذاشت که امام را تحت فشار قرار بدهد. پاسخ امام به مأمون چنین بود: اگر خلافت حق تو بوده و خداوند این مقام را برای تو قرار داده است، حق نداری آن را به دیگری بسپاری، و پیراهنی را که خداوند بر قامت تو پوشانیده از خودت خلع کنی، و اما اگر مقام خلافت از آن تو نبوده، در اینصورت حق نداری چیزی را که مربوط به تو نیست برای من قرارش بدهی. اینجا ممکن است اشکالی به اذهان خطور کند، به اینکه با کناره‌گیری مأمون عباسی، چرا امام رضا (ع) رهبری و خلافت را نپذیرفتند؟! و آیا در چنان شرایطی وظیفه چه کسی بود که رهبری جامعه اسلامی را به عهده بگیرد؟! پاسخ این است که مأمون بر حسب ظاهر از خلافت کناره می‌گرفت، ولی چنین نبود که کاملاً معزول بشود، بلکه او قصد داشت که خودش در کنار امام رضا (ع) نیز به امور مختلف رسیدگی کند، بلکه به عبارت واضح‌تر، او می‌خواست که امام رضا (ع) تنها یک رهبر تشریفاتی باشد، و خودش زمام همه چیز را در دست بگیرد، تا هرگونه اقدامی که انجام بدهد، به ظاهر زیر پوشش رهبری امام، اما در واقع در جهت حفظ منافع مأمون و اطرافیان قرار بگیرد. از طرفی کادر حکومتی و هیئت اجرائی آن روز، تمام برخلاف جهت حکومت الهی امام رضا (ع) بود، و تمام مجریان مهم امور همدریفان عیاش مأمون بودند، که با طرز حکومت حضرت امام رضا (ع) اختلاف اساسی داشتند، و لذا رهبری آن حضرت به آن ترتیب و کادر حکومتی امکان نداشت... و آنکه عقب نشینی مأمون عباسی چنانچه قبلاً توضیح دادیم تنها جنبه سیاسی و تاکتیکی داشت، تا به مردم وانمود کند که امام معصوم هم اگر به لذت حکومت برسد - والعیاذ بالله - از آن دست بردار نیست، و زهد را کنار می‌گذارد، و الّا مأمون آنقدر عاشق ملک و حکومت خویش بود که در راه آن نه تنها خون هزاران انسان را بر زمین ریخت بلکه حتی از خون برادر خودش هم نگذشت، و به طرز وحشیانه‌ای او را نابود ساخت. بله اگر واقعاً مأمون عباسی، و تمام کادر

حکومتیش بر کنار می‌شد و زمینه حکومت حضرت علی بن موسی‌الرضا (علیه آلائه التحیه والثناء) فراهم می‌شد، در آن صورت بار سنگین حکومت و وظیفه مهم رهبری و مسئولیتی را که از سوی خداوند متعال بر عهده وی گذاشته شده بود به منزل می‌رسانید و مانند جلد بزرگوارش حضرت امیرالمؤمنین علی (ع) عدالت و دادگری را احیاء و گسترش داده، و روش حکومت پیامبر اکرم (ص) و امیرالمؤمنین (ع) [۱] را الگوی خویش قرار داده، و بر آن سیر می‌نمود. [۱] - در این زمین نویسنده محترم کتابی بسیار روشنگر و ارزشمند تألیف نموده، که به نام (روش حکومت پیامبر و امیرمؤمنان) به زبان فارسی ترجمه و چاپ شده است، این کتاب در افزایش رشد فکری جامعه اسلامی بسیار موثر و مفید است، و مطالعه آن به عموم دانش پژوهان سفارش می‌شود. (مترجم) .

رهبری در اسلام

گرچه مسئله رهبری در اسلام را در بخشی از کتاب‌هایمان [۱] به طور مفصل بیان نموده‌ایم، ولی در این کتاب به مناسبت پاسخ امام رضا (ع) نیز اشاره‌ای به مسئله رهبری می‌نمائیم: قرآن مجید می‌فرماید: جز این نیست که رهبر و ولی امر شما خدا، پیامبر خدا و مؤمنینی هستند که نماز را به پا داشته، و در حال رکوع زکات می‌پردازند (انما ولیکم الله و رسوله والذین آمنوا الذین یقیمون الصلاة و یؤتون الزکاء و هم راکعون) [۲] و اجماع قریب به اتفاق مفسرین خاصه و عامه بر این است که مقصود از مؤمنین با این شرایط حضرت علی بن ابی‌طالب (ع) است، و آن امام معصوم نیز به پیروی از پیامبر اکرم (ص) ائمه بعد از خودش را مشخص کرده، که همه از سوی خداوند متعال نصب و تعیین شده‌اند، و حضرت ولی عصر امام زمان - ارواحنا فداه - که برای مصالحی از دیده‌ها غایب شده، به خواست خداوند متعال روزی ظاهر، و جهان را پر از عدل و داد خواهد کرد. اما در زمان غیبت امام زمان (ع) که ما هم اکنون معاصر آن هستیم باید طبق دستور خود آن حضرت مراجع جامع شرایط تقلید در رأس حکومت باشند، و اگر مراجع متعدّد شدند، باید شورای مراجع تقلید، رهبری جامعه اسلامی را به عهده بگیرند، که اعضای این شوری پس از دارا بودن شرایط رهبری طی انتخاباتی واقعی و آزاد توسط عموم مسلمین باید انتخاب گردند، و اگر رهبری جامعه اسلامی جز از این راه، مثلا از طریق کودتا، یا تعیین جانشین و ولی عهد و یا دیگر راههای دیکتاتوری و استبدادی روی کار آید، پوشالی و دروغ است، و مصداق آیه شریفه قرآن است که می‌فرماید: (و من لم یحکم بما انزل الله فاولئک هم الکافرون) [۳] و در آیه‌ای دیگر می‌فرماید: (فاولئک هم الظالمون) [۴]، و بالاخره در آیه‌ای دیگر می‌فرماید: (... فاولئک هم الفاسقون) [۵]، یعنی کسی که به آنچه خداوند نازل کرده حکومت نکند، کافر، ظالم و فاسق است، و وظیفه جمیع مسلمین است که با چنین حکومتی همکاری نکنند، و از آن فرمان نبرند، بلکه سعی در براندازی آن کنند تا حکومت الهی مورد رضای خدا، پیامبر، ائمه طاهرین علیهم‌السلام و اکثریت امت اسلامی جایگزین آن گردد. [۱] - کتابهایی که معظم‌له در مورد سیاست و حکومت اسلامی و از جمله رهبری در اسلام نگاشته عبارتند از: (سیاست از دیدگاه اسلام، در دو جلد)، (به سوی حکومت هزار میلیون مسلمان)، (حکومت در اسلام)، (به سوی حکومت اسلامی) (روش حکومت پیامبر و امیر مؤمنان)، (اسلام و نظامهای معاصر)، (راه بیداری مسلمین)، (و نریدها حکومت اسلامی). (مترجم). [۲] - سوره مائده - آیه ۵۵. [۳] - سوره مائده - آیه ۴۴. [۴] - سوره مائده - آیه ۴۵. [۵] - سوره مائده - آیه ۴۷.

ولایت عهد مأمون

مأمون عباسی که پاسخ امام را در ردّ مقام خلافت از سوی او شنید، چهره‌اش رنگ باخته، و از پاسخ به آن حضرت عاجز ماند، اما خشم خود را فرو برد و به ظاهر پوزخند مرده و تلخی زد و در حالی که کینه‌اش نسبت به امام رضا (ع) هرچه بیشتر افزوده شده

بود عرضه داشت: ای فرزند پیغمبر گریزی نیست، و باید این پیشنهاد را بپذیری، حضرت فرمودند: من به اختیار خودم چنین کاری را نمی‌کنم و مأمون که از پیشنهاد خودش ناامید شده بود، پیشنهاد دیگری را ارائه داد و گفت: حال که پیشنهاد خلافت را نپذیرفتی و دوست نداشتی که من با تو بیعت کنم، پس باید ولایت عهدیم را بپذیری، تا لااقل پس از من خلافت از آن تو باشد. حضرت رضا (ع) فرمودند: سوگند بخدا که پدرم از پدرانش از پیامبر اسلام (صلوات الله علیهم اجمعین) به من خبر داده که من در اثر مسمومیت، قبل از تو - یعنی مأمون - از دنیا خواهم رفت، و این پاسخ حضرت که در متون تاریخی [۱] به ثبت رسیده، برخورد ایشان را با حکومت مأمون و اعلان مظلومیتش را برای همیشه نشان می‌دهد. مأمون که به نظر خودش توطئه را درست چیده بود، با شنیدن این پاسخ سخت گریه کرد!! و این شیوه فریبکاران تشنه قدرت است، که برای رسیدن به حکومت گاهی برادر می‌کشند و گاهی هم از روی عاطفه ظاهر مآبانه گریه سر می‌دهند! مأمون چشمهای اشک آلودش را با گوشه آستین بلندش خشک کرد و سپس ابروانش را درهم کشیده و گفت: با بودن من چه کسی جرأت دارد به شما اسائه ادب کند؟ من می‌دانم که می‌خواهید از قدرت کنار باشید، تا مردم بگویند شما زاهد هستید، بخدا سوگند یا باید بالاجبار ولایت عهدیم را بپذیری، و یا اینکه گردن تو را می‌زنم! ملاحظه کنید چگونه مأمون عباسی دست به نیرنگ سیاسی می‌زند، او پس از اینکه گریه می‌کند، و خود را پشتیبان امام رضا (ع) نشان می‌دهد، هنگامی که به هدف شوم خود دست نمی‌یابد، سیاست خشونت و تهدید را پیش کشیده، و بر آن حضرت فشار وارد می‌آورد! و لذا حضرت رضا (ع) فرمودند: خداوند مرا نهی کرده از اینکه خودم را به هلاکت اندازم، حال که چنین است ولایت عهد را می‌پذیرم، اما با دو شرط: ۱- اینکه هیچکس را از سوی خود به هیچ پستی منصوب، و یا اینکه از پستش معزول نسازم. ۲- اینکه هیچ رسم و یا سنتی را نقض نکنم، و تنها از دور مستشارتان باشم. و با این دو شرط امام رضا (ع) نقش مهمی را از نظر سیاسی ایفا کرده، و مأمون را از رسیدن به اهدافش ناکام گذاشتند، زیرا اگر حضرت کسی را منصوب و یا معزول می‌داشته و یا اینکه در آداب و رسوم عباسیان دخالت می‌کردند، معنی این کار دخالت در امور دولتی بود، که امام از همین کار اجتناب می‌کردند. [۱] - بحارالانوار، چاپ جدید ج ۴۹ ص ۱۲۹ این مطلب را مرحوم علامه مجلسی (ره) بطور مشروح از چند مدرک تاریخی نقل کرده است. (مترجم).

سیاست نفاق

مأمون که از ولایت عهدی امام رضا (ع) تظاهر به خشنودی می‌کرد، امر کرد که همه افراد با آن حضرت بیعت کنند، و کسانی را که احیاناً امتناع می‌ورزیدند، به زندان می‌افکند [۱]، از طرفی دستور داد تا در سراسر کشور اسلامی با عظمت آن روز سگه به نام امام رضا (ع) بزنند و خطبه بنامش بخوانند و همچنین مجالس جشنی ترتیب داده، و در آن مجالس شعرا و ادیبان را دعوت می‌کرد که راجع به ولیعهد جدید شعر سروده و به او تبریک گویند، و بالاخره در این زمینه پولهای کلانی را از بیت‌المال خرج کرد، و جوایز و صله‌های بسیاری به مداحان و تبریک‌گویان بخشید. اما از طرفی علمای مذاهب مختلف و شخصیت‌های علمی آن روز را دعوت کرد، تا با امام رضا (ع) بحث کنند، شاید حتی برای یک بار هم که شده امام شکست بخورد، تا سوژه‌ای به دست مأمون آید و بتواند شخصیت آن امام را از نظر علمی مخدوش سازد، اما مشهور است که (عدو شود سبب خیر اگر خدا خواهد) امام رضا (ع) با بحثهای خود و بیان مسائل دشوار و دقیق علمی و فلسفی در موارد ادیان و عقاید مختلف، شخصیت الهیش روز به روز جلوه بیشتری یافته و مردم به حقانیت ایشان پیمی بردند. [۱] - بحارالانوار، چاپ جدید ج ۴۹ ص ۱۳۴.

نماز عید

مأمون به قصد اینکه حضرت رضا (ع) با دربار رابطه دارد و به عموم مردم معرفی کند، به این مناسبت یک روز عید از ایشان

خواست که بجای خود به نماز عید برود، و چنین اظهار داشت که می‌خواهم قلوب مردم از تثبیت ولایت عهدی شما اطمینان یافته، و مسلمین از فضل و مقام شما آگاه گردند و در نتیجه نظام دولتی ثبات بیشتری یابد. اما حضرت امام رضا (ع) در پاسخ فرمودند: از شرایط من این بوده کنار باشم، و در کارهای شما دخالت نکنم، ولی مأمون با ادعای اینکه می‌خواهم نزد عموم مردم و لشکریان و چاکران مقام شما آشکار گردد، اصرار زیادی به خرج داد، تا جایی که امام فرمودند: من اگر به نماز عید بروم به مانند جدّم پیامبر اسلام (ص) و امیرالمؤمنین (ع) خواهم رفت، و مأمون پذیرفت که تشریفات دولتی در کار نباشد. به همین جهت با طلوع خورشید روز عید، که جمعیت بسیاری اعم از افراد دولتی. و توده مردم درب خانه امام اجتماع کرده بودند، حضرت با حالتی خارج شدند که تمام مردم به گریه افتاده و حالتی از معنویت و روحانیت همه را فرا گرفت، آن حضرت عمامه‌ای سفید بر سر بسته و دو سر آن را یکی روی سینه و دیگری را روی کمر نهادند، و در حالی که پای برهنه و عصائی به دستشان بود، از خانه خود خارج شده و چهار مرتبه تکبیر گفتند، و مردم همه با ایشان تکبیر گفته و گریه می‌کردند، در روایت آمده [۱]، که لشکریان از اسبهای خود پیاده و پا برهنه می‌شدند، و چه بسا کسانی که چکمه‌هایشان را با بند محکم کرده بودند با تیغ و یا چاقوئی بندها را پاره کرده و به دنبال امام پاهایشان را برهنه می‌کردند، امام هر چند قدم که می‌رفت یک توقف می‌فرمود و با صدای بلند چهار مرتبه تکبیر می‌گفت، و حکومت امام بر قلوب مردم آن روز آشکار شد، و مأمون هنگامی که از این وضع مطلع شد، کسی را نزد امام فرستاد و از ایشان خواست که بازگردد، و همانجا حضرت کفشی پیا کرده و به منزلشان باز گشتند. [۱] - بحارالانوار، چاپ جدید، ج ۴۹ ص ۱۳۵.

صفات عالیّه انسانی

حضرت امام رضا (ع) بر حسب ظاهر دوّمین شخصیت کشور اسلامی آن روز بودند، و این کشور از مجموع دو ابرقدرت آمریکا و شوروی هم بزرگتر بود، زیرا از شمال تا نصف شوروی و ترکیه، از جنوب تا آفریقا، از مشرق تا چین و هند و از مغرب تا اسپانیا را شامل می‌شد، و حضرت رضا (ع) با مقامی که داشتند، بر حسب ظاهر آن روز ولیعهد بوده، و قادر بر هرگونه کاری بودند. امّا به خودشان تغییری راه نداده، و پیوسته به ارشاد و هدایت مردم پرداخته و ساده می‌زیستند، و لذا در احوالشان آمده که به هنگام صرف غذا. تمام غلامان و زیردستان کوچک و بزرگ و حتی مهتر خویش را احضار می‌فرموده و با سخنان خود آنان را مأنوس می‌کرده و بعد همه باهم دسته‌جمعی بر سر یک سفره به صرف غذا مشغول می‌شده‌اند، و هنگامی که یکی از حضار عرضه داشت: برای زیردستان سفره جداگانه‌ای بگسترانید، امام فرمودند: خدای ما یکی، و پدر و مادرمان حضرت آدم و حوا هم یکی است، و جزای هرکسی در گرو عمل اوست. و در روایتی وارد شده که آن حضرت به هنگام آماده شدن سفره غذا ظرف بزرگی را میطلبیده، و از هرچه که در سفره وجود داشت مقداری در آن ظرف بزرگ قرار می‌داده، و سپس آن را برای تعدادی از فقرا و بینویان می‌فرستاده است، و این گونه اخلاق اسلامی را جز در امامان معصوم و رهبران به حق اسلام در هیچ مکتب و مذهبی نمی‌توان یافت [۱]. آن حضرت همه جا در دسترس مردم بوده، و از تشریفات حکومتی و قراردادان حاجب و نگهبان و امثال آن که معمولاً شیوه حاکمان جدای از مردم است متنفر بود، و اگر در خانه او دربان و یا حاجبی بوده، از سوی مأمون عباسی تعیین شده، و نه تنها ارتباطی به آن حضرت نداشت، بلکه بر آن امام معصوم جاسوس هم بوده است، مثلاً در تاریخ وارد شده که شخصی به نام (هشام) [۲] از سوی فضل بن سهل ذوالریاستین (صدر اعظم مأمون) و همچنین از سوی خود مأمون عباسی مأموریت یافت که به عنوان حاجب امام رضا (ع) جاسوسی کند، و تا آنجائی که می‌تواند اخبار بیت امام را گزارش بدهد، این شخص خودش را به عنوان یکی از خدمتگزاران امام جا زده و به امر مأمون عباسی به عنوان پیشخدمت حضرت رضا (ع) به خانه آن حضرت راه یافت. او کم‌کم ملاقاتهای حضرت را با مردم کنترل کرده، و روز به روز فشار بر حضرت را می‌افزود، تا آنجائی که تعداد بسیاری از

شیعیان را از ملاقات با آن حضرت اجباراً منع کرد، و حتی فرمایشاتی را که از امام با دیگران رد و بدل می‌شد گزارش می‌داد. امروزه تاریخ، اعمال مأمون و امثال او را محکوم می‌کند و این ضعف مأمون عباسی را نشان می‌دهد که شخصی به عنوان جاسوس بر در خانه حضرت رضا (ع) منصوب بدارد تا اینکه رفت و آمد را کنترل کرده و آنچه در خانه امام واقع می‌شود گزارش بدهد، علاوه بر اینکه خود تجسس بر خانه افراد و به ویژه رهبران مذهبی حرام است، و از این جهت مأمون مرتکب خلاف اسلام می‌شده، و این منطقی توجیهی همیشگی ستمگران است که (هدف وسیله را توجیه می‌کند). تاریخ افرادی را معرفی می‌کند که داوطلبانه و به طور افتخاری در خدمت حضرت امام رضا (ع) در آمدند از قبیل (معروف کرخی) که در ایام کودکیش به پیروی از آئین پدر و مادرش مسیحی بوده، و بعد بر دست شریف حضرت رضا (ع) مسلمان شده، و پیوسته ملازم خانه و خدمتگذار آن حضرت شد، و به شرف خدمت امام افتخار و مباهات می‌ورزید [۳]. [۱]- این روایت را مرحوم ثقة الاسلام کلینی در کتاب شریف کافی ج ۴ ص ۵۲ چنین نقل می‌کند: احمد بن محمد، عن ابیه، عن معمر بن خلاد قال: کان ابوالحسن الرضا (ع) اذا أکل اتی بصحفة (قصعة کبيرة منبسطة) فتوضع بقرب مائدته، فيعمد الی اطیب الطعام مما یؤتی به فیأخذ من کل شیء شیئا، فیضع فی تلك الصحفة ثم یأمر بها للمساکین ثم یتلو هذه الآیة (فلا اقتحم العقبة) ثم یقول: علم الله عز و جل انه لیس کل انسان یقدر علی عتق رقبة، فجعل لهم السبیل الی الجنة. (مترجم) [۲]- نام این شخص (هشام بن ابراهیم راشد همدانی) بوده، و تفصیل این مطلب در بحارالانوار ج ۴۹ چاپ جدید ص ۱۳۹ آمده است. (مترجم) [۳]- البته در باره معروف کرخی خلاف این را نیز گفته‌اند.

حفظ آبروی مردم

بر هر مسلمانی واجب است که آبروی برادر و خواهر مسلمانان را نگاه دارد، و حتی در غیابش نیز باید آبروی حفظ شود، و اسلام غیبت مرد و یا زن مسلمان را از گناهان کبیره شمرده است. و خاندان عصمت و طهارت که تجلی اسلام در تمام شئون زندگی هستند در این مسئله پیش قدم بوده، و حتی اگر کسی برای رفع نیازش به آنان رجوع می‌کرد، نه تنها نیازش را برآورده بلکه پس از برآوردن آن از نگاه کردن به رویش خودداری کرده تا نکند آن فرد نیازمند کمی خجالت بکشد. مثلاً در تاریخ حضرت علی بن موسی الرضا (ع) (افضل التحیة والثناء آمده که شخصی به حضورشان شرفیاب شده و اظهار داشت که: در سفر حج خرجی سفرم را گم کرده و می‌خواهم به وطنم بازگردم در حالی که پولی به همراه ندارم، اگر بر من لطف کنید و خرج سفرم را بپردازید، هنگام رسیدن به شهر خودم به قدر آنچه را که به من داده‌اید از سوی شما صدقه می‌دهم، چون من از موارد مصرف صدقه نیستم. حضرت این مرد را نشانده و احترامش کردند، و سپس به اندرون خانه تشریف برده و درب حجره را بستند، بعد از چند لحظه دست شریفشان را از بالای در بیرون آورده و آن مرد را صدا زدند، آن مرد که نزدیک آمد، حضرت فرمودند: این دویست دینار [۱] است، با خودت ببر و به مصرف برسان و از سوی من هم صدقه نده، آن مرد کیسه زر را دریافته و از خانه حضرت خارج شد. یکی از اصحاب پرسید: شما که لطف زیادی بر این مرد روا داشتید، دیگر چرا چهره خودتان را از او مخفی نمودید؟! امام فرمودند: نخواستم چون حاجتش را برآورده‌ام ذلت خواهش و سؤال را در چهره‌اش ببینم، پیغمبر اکرم فرمود: کسی که کار نیکی را مخفیانه انجام بدهد، معادل پادشاه هفتاد حج است، و خداوند گناهان او را می‌بخشد [۲]. [۱]- لازم به تذکر است که هریک دینار شرعی لااقل معادل یک مثقال طلا، عیار ۱۸ نخود است. (مترجم) [۲]- تفصیل این واقعه در کتاب شریف کافی، جلد ۴ صفحه ۲۴ آمده است. (مترجم).

در حمام عمومی

یکی از نکات بارز در اخلاق ائمه اطهار علیهم السلام، همان جنبه مردمی آنان می‌باشد، به طور مثال حضرت امام رضا (ع) که

می‌توانستند در خانه برای خودشان حمام اختصاصی بسازند، و یا لاقلاً هنگام رفتن به حمام عمومی، مثل بسیاری از قدرتمندان دستور بدهند که آنجا را خلوت کنند، در نهایت تواضع و فروتنی مثل تمام مردم روزی به حمام عمومی تشریف بردند، داخل آن حمام مردی غریب و ناشناس بود که می‌خواست کسی بدنش را کیسه بکشد، نگاهی به اطراف حمام انداخت و چشمش به رخسار پر مهر و لطف امام هشتم (ع) افتاد، آنگاه از امام خواهش کرد که: آقا اگر ممکن است پشتم را کیسه بکشید؟ و امام رضا (ع) با آن شخصیت معنوی و همچنین مقام ظاهری که داشتند بدون هیچگونه تکبری، خواسته آن مرد ناشناس را بر آورده، و کیسه را بدست گرفته، و او را شستشو می‌دادند که در این میان افرادی وارد حمام شده، و بر آن حضرت با خطاب: یا بن رسول الله سلام کردند، آن مرد غریب که متوجه اشتباه خود شده بود، با دستپاچگی از جای برخاسته و از حضرت معذرت‌خواهی کرد، ولی حضرت به او امر کردند که بنشینند تا کارشان تمام بشود، و همینطور هم شد [۱]، از این داستان دو نکته مهم به دست می‌آید: ۱- اینکه حضرت امام رضا (ع) آنقدر مردمی بوده‌اند که نه تنها بدون تشریفات وارد حمام عمومی می‌شده، بلکه با حالتی ساده ظاهر می‌شدند تا آنجائی که افرادی او را نشناخته، و از وی درخواست کشیدن کیسه به بدنشان می‌کرده‌اند. ۲- حضرت امام رضا (ع) علاوه بر مقام امامت دومین شخصیت دولت اسلامی آن روز از نظر ظاهر و با این وجود بدون تکبر از برآوردن حاجت پیش‌پا افتاده مؤمنی ابا نکرده، بلکه از او می‌خواهند که کارشان را به آخر برسانند، و این درس مهمی است برای حاکمان و فرمانروایان که در میان مردم چگونه زندگی کنند. [۱]- مناقب آل ابی‌طالب، چاپ ایران، جلد ۴ صفحه ۳۶۲ (مترجم).

رفتار با متکبر

اینجا شایسته است که در برابر این فروتنی امام رضا (ع) با یک مسلمان غریب و ناشناس، نمونه‌ای از برخورد آن حضرت با افراد متکبر و خود باخته بیان شود: فضل بن سهل ذوالریاستین که مأمون عباسی ریاست نیروهای مسلح و ریاست دیوان دربار خود را بدو سپرده بود، به دستور مأمون عباسی برای خود امان‌نامه‌ای با اختیارات کامل نوشته و آن را به امضای درباریان رسانیده، و سپس برای توشیح و مهر مأمون آن را نزد وی فرستاد، مأمون هم آن نامه را مهر زده و توشیح کرد، و سپس تمام خواسته‌های ذوالریاستین را بر آورده ساخت، علاوه بر آنکه نامه‌ای را به خط خود نگاشت و در آن اموال بسیار و زمینها و املاک و سلطه را نیز بدو بخشید. فضل برای اینکه همین امتیازات را پس از مأمون در دوران بقدرت رسیدن ولیعهدش امام رضا (ع) نیز دارا باشد، از مأمون خواهش کرد که آن نامه را به امضای امام رضا (ع) نیز برساند، اما مأمون نپذیرفته و گفت: که حضرت رضا (ع) با ما شرط کرده که هیچگونه اقدامی از نظر حکومتی نکند، پس بهتر است خودت این نامه را به حضور ایشان ببری. به همین جهت ذوالریاستین نامه مأمون را با خود برداشته، و بر امام رضا (ع) وارد شد، دید آن حضرت نشسته و مشغول انجام کاری است، ذوالریاستین در جای خودش در آستانه درب حجره ایستاد تا حضرت اذن دخول و نشستن به او بدهند، او مدتی ایستاد و حضرت اعتناش نکردند، و پس از آنکه غرور و تکبر او را سرکوب نموده و با این رفتار ادبش کردند، سر شریفشان را بالا گرفته و فرمودند چه حاجتی داری؟ ذوالریاستین با چهره‌ای برافروخته عرضه داشت ای سرور من این نوشته ایست از امیرالمومنین مأمون و شما در نوشتن چنین نامه‌ای برای اینجانب شایسته‌تر هستید، چون ولی عهد مسلمین می‌باشید. حضرت رضا (ع) در حالی که چهره شریفشان را درهم کشیده بودند فرمودند: آن را بخوان، و ذوالریاستین همان طور که ایستاده بود، همه آن نوشته را قرائت کرد، آنگاه حضرت رضا (ع) فرمودند: تا زمانی که تقوی پیشه کنی و از خدا بترسی ما قبولت داریم، و سپس روی شریفشان را از او برتافته و مشغول کار خود شدند، و فضل بن سهل ذوالریاستین با غروری درهم شکسته، و قیافه‌ای رنگ باخته از حضور شریف آن حضرت خارج شد [۱]. [۱]- بحار الانوار، چاپ جدید، جلد ۴۹ صفحه ۱۶۸.

عیادت از مریض

یکی از اخلاق پسندیده اسلامی عیادت از بیماران و به طور کلی دید و بازدید در میان مؤمنین است، در تاریخ حضرت امام رضا (ع) وارد شده که آن حضرت همانند جد بزرگوارش پیامبر اسلام (ص) اگرچند روز یکی از دوستان و مؤمنین را نمی‌دید، حالش را می‌پرسید، و اگر مطلع می‌شد که بیمار است به دیدار او می‌شتافت. یکی از روزها یک نفر از شیعیان آن حضرت بیمار شد، و حضرت امام رضا (ع) برای دیدار او به خانه‌اش تشریف برده و حالش را پرسیدند؟ و سپس در همان چند لحظه آن بیمار را تسلی خاطر و موعظه و اندرزش داده و به او فرمودند: مردم دو گروه هستند، یکی با مرگ به راحتی و آسایش دست می‌یابد، و دیگری با مرگش مردم را از شرّ خود راحت می‌کند، و تو اگر می‌خواهی از گروه اول باشی، ایمان به خدا و ولایت را تجدید کن تا پس از مرگ در آسایش باشی آن مرد چنین کرد و پس از چند لحظه در محضر پر مهر و محبت حضرت امام رضا (ع) چشم از جهان بست [۱]. [۱] - بحار الانوار، چاپ جدید ج ۴۹.

تشییع جنازه

یکی از عوامل مهم پیشرفت و گسترش دین مبین اسلام امور اخلاقی و جنبه‌های مثبت اجتماعی آن بود، بخصوص اینکه مردم امامان خود را مثالهای کاملی از تبلور اسلام در تمام ابعادش حتی در موارد جزئی می‌یافتند، به عنوان مثال به یک مورد جزئی اشارت می‌بریم: در تاریخ آمده که حضرت رضا (ع) هنگامی که به شهر طوس رسیدند، به جنازه‌ای برخوردند که بر دوش عده‌ای از مردم حمل می‌شد، آن حضرت فوراً از مرکب خود پیاده شده، و گوشه‌ای از جنازه را بر دوش شریفشان حمل کردند، و سپس به اطراف آن جنازه رفته، و هر طرف را چند لحظه برداشته و آنگاه مانند سایر تشییع کنندگان پشت جنازه حرکت کرده، و تا کنار قبر آن میت ناشناس را تشییع نمودند [۱]. ملا-حظه کنید این طرز رفتار یک امام معصوم با جنازه یک مسلمان ناشناس، و احترام به مرده اوست، چه رسد اگر زنده و شناس و یا اینکه صاحب حقی باشد؟ [۱] - این روایت را مرحوم علامه مجلسی از کتاب مناقب آل ابی طالب ج ۴ ص ۳۴۱ نقل کرده که ما ذیلاً نصّ آن را نقل می‌کنیم: موسی بن سیار قال: كنت مع الرضا (ع) وقد اشرف على حيطان طوس و سمعت واعية فاتبعها فاذا نحن بجنازة، فلما بصرت بها رأيت سيدي و قد ثنى رجله عن فرسه، ثم اقبل نحو الجنازة فرفعها، ثم اقبل يلوذ بها كما تلوذ السخلة بامها، ثم اقبل على و قال: يا موسى بن سيار من شيع جنازة ولي من اوليائنا خرج من ذنوبه كيوم ولدته امه لا ذنب عليه، حتى اذا وضع الرجل على شفيرة قبره رأيت سيد قد اقبل فأخرج الناس عن الجنازة حتى بداله الميت فوضع يده على صدره، ثم قال: يا فلان بن فلان ابشر بالجنة فلا خوف عليك بعد هذه الساعة فقلت جعلت فداك، هل تعرف الرجل؟ فوالله انها بقعه لم تطأها قبل يومك هذا فقال لي يا موسى بن سيار أما علمت انا معاشر الائمة تعرض علينا اعمال شيعتنا صباحاً و مساءً؟ فما كان من التقصير في اعمالهم سألنا الله تعالى الصفح لصاحبه، و ما كان من العلوّ سألنا الله الشكر لصاحبه. (مترجم)

عفو گنهگاران

در زمان فرمانروائی هارون عباسی پس از شهادت امام هفتم حضرت موسی بن جعفر (ع)، عده‌ای به فرماندهی (جلودی) که مردی سفاک و بی رحم بود، مأموریت یافتند به محله بنی هاشم در شهر مدینه منوره حمله کنند، و تمام خانه‌ها را به تاراج بکشند. جلودی برای انجام مأموریت عازم شهر مدینه شده، و با افراد خود به محله بنی هاشم و از جمله به خانه حضرت موسی بن جعفر (ع) که امام رضا (ع) در آنجا بودند یورش برده، و خانه آن حضرت را به محاصره خود در آورد. حضرت رضا (ع) که از

مقصد جلودی آگاه بودند، تمام بانوان و علویان را به اطاعتی برده، و خودشان در عتبه در آن اطاق ایستادند، جلودی با خشونت و شدتی روبروی امام ایستاده و گفت: که من طبق دستور امیرالمؤمنین! هارون مأموریت دارم به این اطاق هم وارد شوم و همه چیز را با خودم مصادره کنم، و این کار باید انجام پذیرد. امام هشتم در پاسخش فرمودند: که تو همین جا منتظر بمان و صبر کن، من سوگند یاد می‌کنم که هرچه این بانوان از زیورآلات و لباس و غیره دارند برایت بیاورم، جلودی نپذیرفت و برخواسته‌اش اصرار می‌ورزید، و حضرت امام رضا (ع) پیوسته می‌فرمودند که اگر صبر کنی من قول می‌دهم هرآنچه در اطاق و در اختیار آن مخدرات هست نزد تو بیاورم، تا اینکه جلودی پذیرفت. امام وارد اطاق شده و به آن مخدرات امر فرمودند که هر کدام جز یک پیراهن برتن، آنچه که دارند اعم از زیورآلات، خلخال، گوشواره و حتی مقنعه‌های روی سرشان را به همراه تمام اثاثیه خانه به جلودی دادند. از این واقعه مدت‌ها گذشت تا اینکه حضرت امام رضا (ع) به خراسان تشریف آورده و به اصطلاح ولیعهد مأمون عباسی شدند، و مأمون دستور داد که تمام اطرافیان و درباریان با آن حضرت بیعت کنند، و همه بیعت کردند جز نفرات معدودی که یکی از آنها همین جلودی بود. مأمون عباسی آن چند نفر را به جرم عدم بیعت با امام رضا (ع) به زندان افکند. جلودی با آن سابقه ننگین و با آن دشمنی و هتک حرمتی که نسبت به امام رضا (ع) روا داشت، و با آنکه با آن حضرت از بیعت هم سرباز زد، مورد لطف و عنایت و عفو حضرت رضا (ع) قرار گرفت به این ترتیب که یک روز بعد از زندانی شدن جلودی مأمون به خدمت امام هشتم (ع) شرفیاب شده، و موضوع زندانی شدن آن چند مخالف و از جمله جلودی را به ایشان عرض کرد، و سپس دستور داد که زندانیان احضار شوند. حضرت امام رضا (ع) کنار مأمون نشسته بودند که از دور چشمشان به جلودی افتاد، با وجودی که از ظلم و ستم آن شخص دل‌آزرده بودند، مورد چپاول و هتک حرمت او قرار گرفته بودند، و بالاخره می‌دانستند که جلودی با ایشان دشمنی آشکار دارد، با تمام اینها جلودی را عفو کرده و با لطف و مرحمت خویش از گناهان او چشم پوشیدند، و به همین جهت رو کرده به مأمون و با صورت گشاده‌ای فرمودند: این پیر مرد جلودی را به من ببخش و آزادش کن، مأمون با صدای آهسته عرضه داشت: این همان است که دختران پیغمبر را آزرده و خانه شما را چپاول کرده است! اما جلودی از آن کینه و بغضی که نسبت به حضرت رضا (ع) داشت، گمان برد که آن حضرت عقوبت و مجازاتش را از مأمون می‌خواهند، از این رو به مأمون گفت: ترا به خدا و به خدمتگذاریم به پدرت هارون سوگند می‌دهم که خواهش این آقا را نسبت به من نپذیری! مأمون که وضع را چنین دید از بزرگواری امام رضا (ع) و خباثت جلودی در شگفت شده و به جلودی گفت: نه بخدا سوگند خواهش این آقا را نسبت بتو عملی نمی‌کنم، سپس به دژخیم خودش دستور داد گردنش را بزند [۱]. این اخلاق پسندیده اهل بیت پیغمبر، بخصوص راجع به عفو گنهکاران یکی از مهمترین عوامل پیشرفت اسلام و جذب مردم به این دین مقدس بود، پیامبر بزرگ اسلام (ص) در موارد بسیاری از تقصیر گنهکاران می‌گذشت با وجودی که قدرت داشت، و می‌توانست انتقام بگیرد. حضرت علی بن ابی‌طالب (ع) اهل جمل و اسیران صفین و خوارج نهروان را بخشید با وجودی که قادر بر انتقام بود چرا که از قدیم گفته‌اند (در عفو لذتی است که در انتقام نیست) و گرچه انتقام لذت بخش است ولی لذت ترک آن بیشتر می‌باشد، و گفته شاعر فارسی (سعدی): اگر لذت ترک لذت بدانی*** دگر لذت دهر لذت نخوانی امام حسن مجتبی (ع) از گناه آن مردی که به ایشان ناسزا گفت چشم پوشیده و با او ملاطفت کردند [۲]. حضرت امام حسین (ع) حتی در جبهه جنگ از دشمن ناتوان شده خود چشم پوشیده و عفو نمود، بلکه او را کمک هم کرد [۳]. امام سجاد (ع) از مروانی که به جدش پیامبر، امیرالمؤمنین، حضرت فاطمه زهرا، امام حسن مجتبی و امام حسین (صلوات الله علیهم اجمعین) آسیب رسانیده و آن بزرگان را اذیت و آزار داده بود، نه تنها چشم پوشیدند، بلکه او را پناه داده و مورد مرحمت هم قرارش دادند [۴]. امام محمد باقر (ع) از آن مردی که مسیحی بود و به حضرتشان ناسزا گفت و مادر مخدره آن امام معصوم را کلفت آشپزخانه خواند گذشت نموده و برایش دعا هم کردند [۵]. امام جعفر صادق (ع) از گناه کنیزی که بچه آن حضرت را بی‌اختیار از بلندی به زمین زده و کشته بود نه تنها چشم پوشیده، بلکه آن زن را آزاد هم

فرمودند [۶]. امام موسی بن جعفر کاظم (ع) که مواجه شده بودند با یک نفر مخالف و دشمن و از او ناسزا شنیده بودند، به مزرعه‌اش رفته و کیسه‌ای زر به وی داده، و گنااهش را هم عفو کردند [۷]. و بالاخره یک نمونه از عفو و گذشت حضرت علی بن موسی الرضا (ع) را نیز نقل کردیم که آن بزرگوار نیز مانند اجداد طاهرین و نیاکانش از گنهکار چشم پوشیده، و مردم را دوست می‌داشت. متأسفانه حکومت‌هایی که به نام اسلام سرکار آمدند، از قبیل بنی امیه، بنی العباس، عثمانیان در ترکیه و غیره این شیوه را نه تنها پیش نگرفته، بلکه چهره اسلام را نیز سیاه جلوه داده و اسلام را متهم ساختند، آنان نه تنها از تقصیر و لغزش گنهکاران گذشت نمی‌کرده، بلکه بیگناهان را نیز در زندانها و تحت شکنجه قرار داده و با شلاق و چکمه استبداد سرکوبشان ساختند، و اگر تاریخ صحیح شیوه رفتار و کردار پیامبر اکرم و اهل بیت طاهرین را به عنوان معیارها و نمونه‌های کاملی از تجلی اسلام واقعی ثبت نمی‌کرد، امروز نامی از اسلام و رحمت اسلامی باقی نمانده بود، بلکه صفحات سیاهی از کشتارهای فردی و دسته‌جمعی، مصادره اموال، زندانهای مخوف، شکنجه‌های وحشیانه، تجاوز به نوامیس مردم به نامهای مختلف، سرکوب آزادیهای مردم به نامهای مختلف، به بند کشیدن علما و دانشمندان، دریافت مالیاتهای ظالمانه، جنگهای وسیع بر سر قدرت و به طور کلی زیر پا گذاشتن احکام قرآن و اسلام به نام اسلام به چشم می‌خورد، به طوری که هیچکس دیگر نمی‌توانست حتی سخنی از اسلام و حاکمیت آن به میان آورد. و این خاندان مطهر پیامبر بودند که انواع شکنجه‌ها، زندانها، فاجعه‌های خونین و دیگر نابسامانیها را به جان خریدند، تا برای نسلهای آینده حجت باشند، و برای همیشه پیشوا و مقتدای جامعه اسلامی به حساب آیند. یکی از شاعران شیعه از زبان اهل بیت پیامبر اکرم (علیهم السلام) قطعه شعری سروده که آن بزرگان را با حکومت‌های بنی امیه و بنی العباس این چنین می‌سنجد:

ملکنا فکان العفو منّا سحیة***ولما ملکتم سال بالدم ابطع وحلّتم قتل الاساری وظالما***غدونا عن الاسری نعتف و نصفح فحسبکم هذا التفاوت بیننا***وکل اناء بالذی فیه ینضح ترجمه شعر: زمانی که قدرت به ما آل محمد رسید، عفو و گذشت از اخلاق و خوی ما بود، اما زمانی که ملک به شما رسید سرزمین‌های وسیعی را سیل خون بیگناهان فرا گرفت. و شما کشتن اسیران را حلال کردید، و در حالی که ما پیوسته اسیران را عفو کرده و از آنان گذشت می‌کردیم. و همین تفاوت میان ما برای شما کافی است، چرا که از کوزه برون تراود آن را که در اوست. [۱]- اعیان الشیعه ج ۱ ص ۴۲ چاپ بیروت نوشته سید محسن امین. [۲]

عوامل العلوم نوشته شیخ عبدالله بحرانی ج ۱۶ چاپ جدید قم ص ۱۲۱. [۳]- تفصیل این مطلب در کتاب (پیشوای شهیدان) نوشته آیه‌الله سید رضا صدر ص ۷۲ آمده که ما بخشی از آن را عیناً نقل می‌کنیم: (از سپاه یزید، تمیم بن قتی) به میدان آمد، میان او و حسین جنگ آغاز گردید چیزی نگذشت که پای تمیم قطع گردید، و بر زمین افتاد و توان حرکت نداشت، حسین در کنارش بایستاد، و از او پرسید: چه کمکی می‌توانم به تو بکنم؟! تمیم پاسخ داد: قوم مرا ندا کنید بیایند و مرا ببرند، حسین ندا کرد، آنها آمدند و تمیم را بردند، حسین ازین شاهکارها بسیار دارد... (مترجم). [۴]- الکامل فی التاریخ نوشته ابن الاثیر چاپ ۱۳۸۵ ه بیروت ج ۴ ص ۱۱۳. [۵]- مناقب آل ابی طالب، چاپ ایران، جلد ۳ صفحه ۳۳۷. [۶]- بحار الانوار، چاپ جدید، ج ۴۷ ص ۲۴. [۷]- بحار الانوار، چاپ جدید، ج ۴۸ ص ۱۰۲.

اخلاق پسندیده

راوی نقل می‌کند که حضرت رضا (ع) همیشه حوائج نیازمندان را بر آورده می‌ساخت، در کارهای خیر پیشقدم بود، در شبهای تاریک به فقرا و نیازمندان رسیدگی می‌کرد، بیشتر شبها را تا صبح به عبادت و احیا می‌کرد، و روزه بسیار می‌گرفت، بر سر خوان غذا با غلامان و زیردستان و گاهی با فقرا و مستمندان می‌نشست، به کسی تکبر نمی‌فروخت هیچگاه آب دهانش را بر زمین نمی‌انداخت، و با صدای بلند خنده نمی‌کرد، اگر در مجلسی حاضر می‌شد کسی را با زبانش از خود نمی‌راند، سخن کسی را قطع نمی‌کرد، بلکه صبر می‌کرد تا سخن طرف مقابل تمام بشود، هیچگاه دیده نشد که مقابل کسی پای شریفش را دراز کند، و

یا در برابر کسی تکیه کند، معمولاً چهره شریفش گشاده بود، و هیچگاه شنیده نشد که به یکی از زیر دستانش ناسزا بگوید، درب خانه‌اش به روی عموم مردم باز بود و به همگان احترام می‌گذاشت [۱]، و گاهی به مأمون عباسی سفارش به تقوی و رسیدگی به مشکلات مردم کرده، و می‌فرمود: فرمانروای مسلمین باید بسان ستون وسط خیمه باشد [۲]، تا هر کس وی را خواست بتواند به حضورش برسد. [۱] - تفصیل این روایت را محروم علامه مجلسی از کتاب عیون اخبار الرضا ج ۲ ص ۱۸۴ نقل کرده است. (مترجم) . [۲] - این جمله بخشی از مواعظ حضرت امام رضا (ع) است به مأمون عباسی که تفصیل آن در کتاب عیون اخبار الرضا ج ۲ ص ۱۶۰ به بعد آمده است. (مترجم) . جولان حق و جولان باطل در روایت آمده که همیشه حق دارای دولتی پایدار، و باطل دارای جولانی موقت است (لحق دولة و للباطل جولة) از این جهت که حق و طرفداران حق در قلوب مردم جای دارند به خلاف باطل که با تکیه بر قدرت مالی، نظامی و یا فریبکاری چند روزی به ظاهر سلطه می‌یابد، ولی به طور موقت و ناپایدار است به طور مثال بنی امیه چند روزی به قدرت رسیده و چه ستمهایی که روا داشتند! ولی با روی کار آمدن عباسیان کار امویان به جایی رسید که زندگان را به طرز دلخراشی می‌کشتند، و مردگان را با نبش قبرهایشان از زیر خاک در آورده و آتش می‌زدند، و یا اینکه بر آن بدنهای پوسیده نیم خاک خورده شلاق می‌زدند، و زنان را برسم اسیری به بردگی و کنیزی در می‌آوردند. و امروز پس از گذشت قرن‌ها از دوران عباسیان مشاهده می‌شود که از هارون و مأمون و امثالشان هیچ نام و نشانی نیست، در حالی که ائمه اطهار علیهم السلام تاریخی سرشار از عظمت، شرف، علم و فضیلت از خود به یادگار گذاشته تا جایی که تا به امروز در هیچ تاریخی نیامده که پیرامون یکی از این بزرگان عیب و نقصی ذکر کند، و یا اینکه بگوید که فلان امام معصوم در پاسخ مسئله‌ای در هر زمینه در مانده باشد. و در مقابل مشاهده می‌شود که تواریخ مختلف موارد بسیاری از نادانی، فساد، شهوترانی و ستم خلفای بنی امیه، بنی‌العباس و امثالشان را نقل می‌کند، که نه تنها پس از گذشت قرن‌ها، بلکه حتی در زمان خودشان منفور، و نفرین شده‌اند، مثلاً به عنوان نمونه به یک شاهد تاریخی اشارت می‌بریم:

حَقِّگُوئی دَعْبِل

پس از شهادت امام هشتم، ایشان را در طوس در مقابل قبر هارون عباسی به طرف قبله که بارگاه مقدس فعلی آن امام است به خاک سپردند، و مأمون عباسی پس از قتل امام رضا (ع) به بغداد بازگشته و آنجا را مرکز خود قرار داد. دَعْبِل خزاعی که یکی از شعرای بنام شیعه است می‌گوید نزد مأمون به کاخش رفتم و به او گفتم، اجازه می‌دهی شعر جدیدی را که سروده‌ام بخوانم؟ گفت بخوان، و من چنین سرودم: قبران فی طوس خیر الناس کلهم*** و شرّ کلّهم هذا من العبر ما ینفع الرجس من قرب الزّکی و ما*** علی الزّکی بقرب الرجس من ضرر ترجمه شعر: در طوس دو آرامگاه است، آرامگاه بهترین مردم و بدترینشان، و این از عبرتها و پندهاست. نه از نزدیکی آن امام پاک سودی به آن پلید هارون می‌رسد و نه بر ایشان امام رضا ضرر و زیانی از نزدیکی به آن پلید است [۱]. مأمون عباسی بر افروخته شده، و از این حَقِّگُوئی دَعْبِل به تنگ آمد، اما چون در برابر واقع قرار گرفته بود نتوانست اعتراضی کند! [۱] - این دو بیت از قصیده‌ایست که دَعْبِل پس از شهادت امام رضا (ع) در شهر مقدس قم سروده و کتاب (امالی الصدوق) ص ۶۶۱ آنرا آورده و در آنجا می‌گوید: اری امّیه معذورین ان قتلوا*** و لا- اری لبنی العباس من عذر و اولاد حرب و مروان و اسرتهم*** بنو معیط و لواء الحقد و الوغر قوم قتلتهم علی الاسلام اولهم*** حتی اذا استمسکوا جازوا علی الکفر اربع بطوس علی قبر الزّکی به*** ان کنت ترعب من دین علی و طر قبران فی طوس خیر الناس کلهم*** و شرّ کلّهم هذا من العبر ما ینفع الرجس من قرب الزّکی و ما*** علی الزّکی بقرب الرجس من ضرر هیهات کل امریء رهن بما کسبت*** له یداه فخذ ما شئت أو فذر (مترجم) .

جنایت بزرگ مأمون

بالاخره مأمون عباسی که از وجود حضرت امام رضا (ع) برخوردار و حکومتش بیم داشت، در پی بهانه‌ای بود که به موجب آن از حضرت انتقام بگیرد، گویند که از بهانه‌های مأمون حقه‌گویی امام رضا (ع) در موارد مختلف و از جمله در مورد زیر بوده است: روزی مأمون عباسی در مجلس عمومی خودش که حضرت امام رضا (ع) هم در آنجا تشریف داشتند، بر اریکه حکومت نشسته، رفت و آمد مردم عمومی بود، در این میان به مأمون خبر رسید که یک مرد صوفی دست به سرقت زده و دستگیر شده است، مأمون عباسی امر به احضار وی کرد، آن مرد را که آوردند، دید که حالتی رقت‌بار و ظاهری بسیار فقیرانه دارد، و اثر سجده بر پیشانیست هست! مأمون بدو گفت: آیا تو با این ظاهر خوب دست به سرقت زده‌ای؟! آن مرد گفت: از روی اضطرار بوده نه اختیار، چون تو از دادن حق من خودداری کرده‌ای. - چه حقی؟ - حق من از بیت‌المال، چون من ابن‌السبیل [۱] و فقیرم با وجودی که قرآن را هم از حفظ دارم! حال از خودت شروع کن نخست حد شرعی را بر خودت جاری کن و سپس بر من. مأمون که از سخنان آن مرد به خشم آمده بود به حضرت امام رضا (ع) عرضه داشت: شما چه می‌گوئید؟! و حضرت به آرامی فرمودند: او می‌گوید که تو هم دزد هستی، مأمون از فرمایش امام بر آشفت و به آن مرد گفت: بخدا سوگند دست را قطع می‌کنم. آن مرد بی‌اینکه ترسی به دل راه دهد گفت: چگونه دستم را قطع می‌کنی؟! حال آنکه تو بنده من هستی؟! - وای بر تو از کجا بنده تو هستم؟! - از آنجائی که پدر تو هارون، مادرت [۲] را از بیت‌المال مسلمین خریداری کرده، پس تو برده تمام مسلمین در شرق و غرب دنیا هستی مگر زمانی که همه آنان تو را آزاد کنند، اما من هنوز آزادت نکرده‌ام. مأمون که از این گفت و شنود بستوه آمده بود، مجدداً روی به امام رضا (ع) کرده و عرضه داشت: می‌گوئید با او چه کنم؟ حضرت فرمودند: که دنیا و آخرت با حجت و برهان قائم است، و من می‌بینم که این مرد با تو احتجاج کرده و تو پاسخی نداری. مأمون عباسی برخلاف اراده‌اش چون با پاسخهای دندان شکنی روبرو شده بود، آن مرد متهم را آزاد ساخت و چند روزی کناره گرفت، و همین زمان بود که بر قتل حضرت رضا (ع) تصمیم گرفت [۳]. [۱] - ابن‌السبیل: به مسافری گفته می‌شود که در راه سفر خرجی سفرش را به علتی از دست می‌دهد. (مترجم). [۲] - لازم به توضیح است که مادر مأمون کنیزی بدچهره بنام (مراحل) از خراسان بود، و به نقل دمیری در کتاب حیوة‌الحيوان ماده (اوز) روزی هارون عباسی با همسرش زبیده بازی قمار می‌کرد، و بنا بر این شد که برنده هرچه بخواهد بتواند به بازنده امر کند، و بازنده بایستی انجام بدهد، اتفاقاً در این بازی قمار زبیده برنده شد، و از هارون که بازنده شده بود خواست که بدچهره‌ترین و زشت‌ترین کنیزش (مراحل) نزدیکی کند، و هارون که این کار برایش خیلی دشوار بود از زبیده خواست که از او چیزهای دیگری بطلبد ولی زبیده که از تعدد زوجات و کنیزان هارون خشمگین بود نپذیرفت، و با اصرار بر هارون بر همان خواسته‌اش به عنوان انتقام از هارون بناچار وی را ناگزیر ساخت که به خواسته‌اش تن دهد، که نتیجه این آمیزش برخواسته از قمار بسته شدن نطفه مأمون بود، و مأمون که نطفه‌اش در اثر شرط قمار منعقد شده، پسر همین زبیده (امین) را به طرز دلخراشی کشت. (مترجم). [۳] - مناقب آل‌ابی‌طالب، چاپ ایران، جلد ۴ صفحه ۳۶۸.

خورشید بی‌پایان

آیا غروب خورشید حکایت از پایان همیشگی آن است؟ و یا اینکه در پس غروب آن میلادهای مکرری انتظارش را می‌کشد؟ باید گفت در منطق فرمانروایان مستبد تاریخ، پاسخ سؤال اول مثبت است، آنان فکر می‌کنند که اگر بر چهره درخشانی پرده کشند، برای همیشه پوشیده می‌ماند، غافل از اینکه خودشان نابود می‌شوند، و تاریخ جز ننگ و نفرین برایشان چیزی دیگر یاد نمی‌کند، و در هر صبحگاه میلاد پرنور خورشید تجدید می‌یابد. مأمون عباسی که قبلاً عرض شد برای اهداف شومی که در سر داشت

حضرت علی بن موسی الرضا (ع) را از مدینه به خراسان جلب کرده و آن حضرت را مجبور به اقامت نزد خود و قبول ولایت عهدیش نمود، چنین می‌اندیشید که با قتل آن حضرت و غروب آن خورشید نورافروز، نام آن حضرت را می‌تواند از دلها خارج ساخته، و یاد او را برای همیشه پایان بدهد. او که جز به بقای دولت و حکومتش به چیزی نمی‌اندیشید و حاضر بود در این راه زندانها بسازد، هتک حرمت کند، شکنجه بدهد، مؤمنین را به زیر ضربات شلاق بیندازد، اموال مردم را مصادره کند، علما و دانشمندان را خانه‌نشین و تحت نظر قرار بدهد، تهمت به بیگناهان ببندد، و به طور کلی به نام اسلام و جانشینی پیامبر اسلام (ص) اسلام را به نابودی بکشد و بدنام کند، روزی جشن ولایت عهدی امام رضا (ع) بپا داشته و دستور می‌دهد تا بنی‌عباس لباسهای سیاه را در آورده و لباس سبز بپوشند، و درهم و دینار به نام آن حضرت سکه می‌زند، و دستور می‌دهد تا نام شریفش را به عنوان ولایت عهد با القاب و مدح و ثنا بر منابر بیاورند، و روزی هم تصمیم به قتل آن امام معصوم گرفته، و با انگور و یا آب انار زهر آلود مسمومش می‌کند، و به طرز دلخراشی به شهادتش می‌رساند، و بعد برای تظاهر در برابر مردم و فریب ساده‌لوحان با چشمهای پر از اشک گریه سر می‌دهد، یقه چاک می‌زند شال عزا بگردن می‌نهد و مجلس عزا بپا می‌دارد!! و جالب توجه این است که با حالت تأسف و زاری کنار نعش مقدس امام رضا (ع) ایستاده و عرضه داشت: ای سرور من بخدا سوگند نمی‌دانم کدامیک از دو مصیبت بر من سنگین‌تر است، آیا از دست دادن و فراق تو، و یا تهمت مردم به من که قاتل تو هست؟ سرانجام پس از شهادت حضرت رضا (ع) مأمون عباسی در همان سال عازم بغداد شده، و آنجا را مرکز خود قرار داد، و از طرفی چون در اثر معاشرت خود با امام رضا (ع) علویان و شیعیان را شناخته بود، آنان را در همه جا تحت تعقیب قرار داده، و پیوسته به قتل می‌رسانید، و لذا مشاهده می‌شود که معمولاً در شهرهای ایران و حتی افغانستان، در دامنه کوهها، در وسط جنگلها و نقاط دور دست، آرامگاه امامزادگان دیده می‌شود، آنان یا به دست مأمورین عباسی به شهادت رسیده، و یا غریبانه در آن نقاط دور از وطنشان جان سپرده‌اند.

میلاد نور

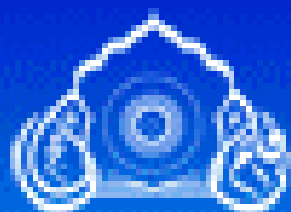
اما با تمام آن ستمها و حق‌کشیها، و پس از آن شب نشینها و عیاشیها بالاخره عباسیان تار و مار شده، و نامشان با خودشان دفن شد، و جز لعنت و نفرین چیزی از خود به جای نگذاشتند، در حالی که بارگاه مقدس امام رضا (ع) تا کنون چندین بار در زمانهای مختلف بنائی شده، و پیوسته قلوب میلیونها شیعه و دوستدار آن حضرت چشم امید به آن قرارگاه فرشتگان و آن حرم مقدس دوخته است، گویا این خورشید پایانی نداشته، و این نور هر روز میلادی جدید و طلوعی دوباره و پربرکت دارد. و به همین مناسبت به چند روایت راجع به فضیلت زیارت امام رضا (ع) که در کتاب (الدعاء والزیاره) [۱] آورده‌ایم اشارت برده، و با ذکر این مختصر بسنده کرده، و این جزوه را به پایان می‌بریم: ۱- حضرت امام صادق (ع) از پدراناش از پیامبر گرامی اسلام روایت کرده که فرمود: پاره‌ای از بدن من در زمین خراسان به خاک سپرده خواهد شد، و هیچ مؤمنی به زیارت او نمی‌رود مگر آنکه خداوند متعال بهشت را بر او واجب و بدنش را بر آتش دوزخ حرام گرداند [۲]. ۲- حضرت امام موسی بن جعفر (ع) فرمود: فرزندان علی به زهر جفا کشته شده، و در شهر طوس در کنار هارون عباسی به خاک سپرده خواهد شد، هر کس او را زیارت کند، مانند کسی است که پیامبر خدا (ص) را زیارت کرده باشد [۳]. ۳- حضرت امام رضا (ع) فرمود: کسی که در آن بارگاه دور دست زیارت کند، روز قیامت در سه جا به فریادش می‌رسم تا او را از هولهای آنجا نجات بخشم، یکی هنگامی که نامه عمل افراد به دست چپ یا راست داده می‌شود، یکی به هنگام عبور از پل صراط، و سوم نزد ترازوی اعمال [۴]. در خاتمه آرزو داریم روزی بیاید که زندگی پرافتخار و سراسر شرف اهل بیت عصمت و طهارت علیهم السلام برای همگان و به ویژه رهبران جامعه اسلامی نمونه قرار گرفته، و امت اسلامی با شناخت رهبران الهی و واقعی خود به پیروی از آنان گام برداشته و همه باهم در پرتو اسلام و

یک حکومت عظیم شامل بیش از یک هزار میلیون مسلمان برادرانه در کنار یکدیگر زندگی مسالمت آمیز داشته باشیم، انشاء الله و ما ذلک علی الله بعزیز. [۱]- الدعاء والزیارة: کتابی است مفصل بیش از (۸۰۰) صفحه از همین مؤلف محترم که راجع به ادعیه مختلف و زیارت معصومین و اولیای دین علیهم السلام نگاشته شده است. (مترجم). [۲]- عن الامام الصادق عن آبائه علیهم السلام قال: قال رسول الله (ص) ستدفن بضعفه منی بارض خراسان لا یزورها مؤمن الا اوجب الله عز وجل له الجنة و حرم جسده علی النار. [۳]- قال موسی بن جعفر (ع): ان ابنی علیاً مقتول بالسّم ظلما و مدفون الی جانب هارون بطوس من زاره کمن زار رسول الله (ص). [۴]- قال الرضا (ع): من زارنی علی بعد داری اتیه یوم القیامه فی ثلاثه مواطن حتی اخلصه من احوالها اذا تطایرت الکتب یمینا و شمالا، و عند الصراط و عند المیزان.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحیم جاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ و أَنْفُسِكُمْ فِی سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱) با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیافزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹ بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند. مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است. اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البيت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید. از جمله فعالیت های گسترده مرکز: الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و... د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای و راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۲۳۵۰۵۲۴) ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و... ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ... ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان

شرکت کننده در جلسه ی) برگزارای دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت : ۲۳۷۳ شناسه ملی : ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶ وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی: www.eslamshop.com تلفن ۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۰۱۰۹ امور کاربران ۲۳۳۳۰۴۵ (۰۳۱۱) نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی ، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی جوابگوی حجم رو به رشد و وسیع فعالیت مذهبی و علمی حاضر و طرح های توسعه ای فرهنگی نیست، از اینرو این مرکز به فضل و کرم صاحب اصلی این خانه (قائمیه) امید داشته و امیدواریم حضرت بقیه الله الاعظم عجل الله تعالی فرجه الشریف توفیق روزافزونی را شامل همگان بنماید تا در صورت امکان در این امر مهم ما را یاری نمایند انشاءالله. شماره حساب ۶۲۱۰۶۰۹۵۳ ، شماره کارت : ۶۲۷۳-۵۳۳۱-۳۰۴۵-۱۹۷۳ و شماره حساب شبا : ۵۳-۵۳۰۹-۰۶۲۱-۰۶۰۹-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۰۰۰۰-۱۸۰-۰۱۸۰-IR۹۰ به نام مرکز تحقیقات رایانه ای قائمیه اصفهان نزد بانک تجارت شعبه اصفهان - خیابان مسجد سید ارزش کار فکری و عقیدتی الاحتجاج - به سندش، از امام حسین علیه السلام :- هر کس عهده دار یتیمی از ما شود که محنت غیبت ما، او را از ما جدا کرده است و از علوم ما که به دستش رسیده، به او سهمی دهد تا ارشاد و هدایتش کند، خداوند به او می فرماید: «ای بنده بزرگوار شریک کننده برادرش! من در کرم کردن، از تو سزاوارترم. فرشتگان من! برای او در بهشت، به عدد هر حرفی که یاد داده است، هزار هزار، کاخ قرار دهید و از دیگر نعمت‌ها، آنچه را که لایق اوست، به آنها ضمیمه کنید». التفسیر المنسوب إلى الإمام العسکری علیه السلام: امام حسین علیه السلام به مردی فرمود: «کدام یک را دوست تر می داری: مردی اراده کشتن بینوایی ضعیف را دارد و تو او را از دستش می رَهانی، یا مردی ناصبی اراده گمراه کردن مؤمنی بینوا و ضعیف از پیروان ما را دارد، امّا تو دریچه ای [از علم] را بر او می گشایی که آن بینوا، خود را بدان، نگاه می دارد و با حجت های خدای متعال، خصم خویش را ساکت می سازد و او را می شکند؟». [سپس] فرمود: «حتماً رهاندن این مؤمن بینوا از دست آن ناصبی. بی گمان، خدای متعال می فرماید: «و هر که او را زنده کند، گویی همه مردم را زنده کرده است»؛ یعنی هر که او را زنده کند و از کفر به ایمان، ارشاد کند، گویی همه مردم را زنده کرده است، پیش از آن که آنان را با شمشیرهای تیز بکشد». مسند زید: امام حسین علیه السلام فرمود: «هر کس انسانی را از گمراهی به معرفت حق، فرا بخواند و او اجابت کند، اجری مانند آزاد کردن بنده دارد».

مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گامگاه

WWW

برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

